

της **Θεοδώρας Κατσαράκη** & του **Θοδωρή Μαγκλάρα**

Φωτο: Μάριος Λώλος

Μετά τις εξαγγελίες του υπουργού Παιδείας Κ. Πιερρακάκη ήδη έχουν αρχίσει και «ζεσταίνονται» οι μηχανές του φοιτητικού κινήματος και η μάχη προβλέπεται να είναι μακράς διάρκειας. Ήδη οι πρώτες μέρες φανερώνουν ότι **υπάρχει σημαντικό δυναμικό εντός των σχολών το οποίο δεν θα δώσει την μάχη απλώς για την «τιμή των όπλων»**. Στην παρέμβαση μας αυτή, θέλουμε να επισημάνουμε ορισμένα σημεία τα οποία θεωρούμε κομβικά για την νικηφόρα έκβαση της μάχης που ήδη έχει αρχίσει:

1. Η κυβέρνηση δεν είναι αήττητη και παντοδύναμη. Θεωρούμε ότι το φοιτητικό κίνημα μπορεί να «τσαλακώσει» την τεράστια πολιτική συναίνεση κυβέρνησης-αντιπολίτευσης, να κλονίσει τα κυβερνητικά σχέδια και να ανατρέψει τους σχεδιασμούς στο κρίσιμο μέτωπο της παιδείας. Δεν υποτιμάμε τους αρνητικούς συσχετισμούς, αντιθέτως εκτιμούμε όπως έδειξαν οι πολλές και μαζικές διαδηλώσεις, συνελεύσεις και καταλήψεις ανά την Ελλάδα ότι υπάρχει ρεύμα αμφισβήτησης, αντίστασης και μαχητικής διεκδίκησης που συγκρούεται με την μοιρολατρία και τον ωχαδερφισμό και μπορεί να προκαλέσει **αγωνιστικό «ατύχημα» στα κυβερνητικά σχέδια.**

2. Για να μπορέσει το φοιτητικό κίνημα να δώσει την μάχη σε βάθος και να μην σκορπίσει στις πρώτες εβδομάδες πρέπει πρώτα και κύρια **να βάζει στο στόχαστρο του πραγματικό αντίπαλο**. Για μας δεν είναι άλλος από τις κυβερνήσεις διαχρονικά (συμπεριλαμβανομένης και της «*πρώτη φορά αριστεράς*») οι οποίες προετοίμασαν τον έδαφος, από την ΕΕ η οποία δίνει πλέον και το νομικό άλλοθι καταστρατήγησης του άρθρου 16 και του κεφαλαίου που εντείνει την επίθεση του σε όλα τα πεδία της κοινωνικής ζωής. Η ουσιαστική κατάργηση του άρθρου 16 στο όνομα της «ευρωπαϊκής νομοθεσίας», μας οδηγεί σε μια κατάσταση μόνιμης κατάργησης κάθε λαϊκής κατάκτησης και κάθε άλλου νόμου όταν δεν ..αρέσει στις Βρυξέλλες και τα κονκλάβια των πολυεθνικών που κάνουν κουμάντο στην ΕΕ. Επομένως ο αγώνας οφείλει να βάζει στο στόχαστρο του συνολικά την εκπαίδευση της αγοράς, το νέο σχολείο και πανεπιστήμιο, την ημιμάθεια, το κατακερματισμό της γνώσης, την υποταγή της γνώσης και της έρευνας στις ανάγκες του κεφαλαίου, την πολιτική της ΕΕ και την ίδια την ΕΕ που επιβάλλει σαν διεθνές κέντρο τους αντιδραστικούς νόμους σε όλη την Ευρώπη. Το ερώτημα που τίθεται είναι: με την παιδεία των αναγκών ή με τα πανεπιστήμια των κερδών; Παιδεία δικαίωμα για τα παιδιά του λαού ή εμπόρευμα για όσους τα σκάνε;

3. Χρειάζεται συνολική πολιτική παρέμβαση των **μαχόμενων δυνάμεων του κινήματος με ανοιχτά πανκοινωνικά χαρακτηριστικά**. Η τομή στην εκπαίδευση δεν αφορά μόνο το πανεπιστήμιο. Είναι συνολική και ενιαία. Αφορά τα παιδιά των λαϊκών στρωμάτων και την ίδια την λαϊκή οικογένεια. Η κοινωνία στενάζει από την ακρίβεια, τους χαμηλούς μισθούς, το κόστος στέγασης και το βάρος του «μνημονιακού κекτημένου». Αν θέλει το φοιτητικό κίνημα να κερδίσει πρέπει να εντάξει στη φαρέτρα του το κοινωνικό ζήτημα, να εμπνεύσει την κοινωνία και να της δώσει αγωνιστική διέξοδο για την διεκδίκηση ενός καλύτερου μέλλοντος. Το σημερινό κίνημα πρέπει να ανεβάσει την διεκδικητικότητα του και να μην υποταχθεί στην κανονικότητα της πολύωρης και κακοπληρωμένης εργασίας που προορίζουν για τη νεολαία, χωρίς εργασιακά και επαγγελματικά δικαιώματα, με πολέμους και καταστροφές στο προσκήνιο. Η νεολαία να υψώσει τις αγωνιστικές γροθιές της για να ανασάνει ελεύθερα!

4. Το βασικό όπλο της οργάνωσης του φοιτητικού κινήματος είναι οι **στόχοι πάλης και η δημοκρατία των γενικών συνελεύσεων**. Οι συνελεύσεις χρειάζεται να εμπλέκουν όλους τους φοιτητές, να αποτελούν μαχητικό πεδίο σύγκρουσης και αντιπαράθεσης όλων των απόψεων και των ρευμάτων. Είμαστε ενάντια σε όσους θέλουν να τις καταστρατηγούν και να τις μεθοδεύουν όπως διαχρονικά κάνουν οι καθεστωτικές δυνάμεις, όπως επίσης είμαστε ενάντια σε οποιαδήποτε προσπάθεια εργαλειοποίησης ή γραφειοκρατικοποίησης τους. **Ο αγώνας στα χέρια των φοιτητών!**

5. Για αυτό χρειαζόμαστε συντονιστικό γενικών συνελεύσεων σε κάθε πόλη και πανελλαδικό με αιρετούς και ανακλητούς αντιπροσώπους. Όπου η δημοκρατία των συνελεύσεων θα συνενώνεται σε ένα ενιαίο νεύρο ανάπτυξης του φοιτητικού κινήματος, θα του δίνει καύσιμα και εφόδια, θα είναι μέσο συνεύρεσης όλου του αγωνιζόμενου φοιτητικού κινήματος και πεδίο συζήτησης με όλα τα κομμάτια της κοινωνίας. Η δημιουργία τυπικών και γραφειοκρατικά ελεγχόμενων «συντονιστικών» περισσότερο με αποφάσεις ΔΣ χωρίς αποφάσεις ΓΣ αποτελούν εμπόδιο στην ανάπτυξη του κινήματος, στο να πάρουν οι φοιτητές την κατάσταση στα χέρια τους.

Ο αγώνας στα χέρια των φοιτητών!

6. Χρειαζόμαστε εδώ και τώρα οικοδόμηση ισχυρού μετώπου φοιτητών - μαθητών - εργαζομένων για να νικήσει ο αγώνας μας ενάντια στην αντιεκπαιδευτική πολιτική και τον σύγχρονο κοινωνικό μεσαίωνα. Το φοιτητικό κίνημα ξέρει και μπορεί να οικοδομεί συμμαχίες με τον λαό και την εργατική τάξη και τώρα είναι πρώτης τάξης ευκαιρία να επαναλάβει την μεθοδολογία αυτή. Η επιτυχία των αγώνων που έχουν ξεκινήσει απέναντι στα νομοσχέδια θα κριθεί από δυνατότητα συνένωσης όλων των βαθμίδων της εκπαίδευσης, συγκροτώντας πανεκπαιδευτικό μέτωπο και κίνημα που θα ενοποιείται πολιτικά στη μάχη ενάντια στη διάλυση της δημόσιας δωρεάν παιδείας και στην αστική στρατηγική για την εκπαίδευση, υπερασπίζοντας τα σύγχρονα μορφωτικά δικαιώματα της νεολαίας. Θα κριθεί, επίσης, στο πόσο άμεσα και οργανικά η πάλη του φοιτητικού κινήματος θα δεθεί με το εργατικό κίνημα και τις διεκδικήσεις του, το αντιπολεμικό κίνημα, τους μαθητές κλπ.

7. Κοινή ανατρεπτική δράση της μαχόμενης αριστεράς και των δυνάμεων του αγώνα! Καθοριστικό στοιχείο που θα επηρεάσει τις εξελίξεις στο κίνημα είναι η κοινή ανατρεπτική δράση των δυνάμεων της αριστεράς και του κινήματος με ένα ανατρεπτικό πολιτικό περιεχόμενο και μια μαχητική οργάνωση της πάλης. Υπό αυτό το πρίσμα οφείλουμε να επιδιώκουμε τη μέγιστη δυνατή συσπείρωση δυνάμεων, χωρίς αυτό ποτέ να ακυρώνει την αυτοτέλεια της αντικαπιταλιστικής γραμμής και την σκληρή κριτική που οφείλει να γίνεται στη ρεφορμιστική αριστερά και τα σχέδια της.

8. Για να κερδίσουν οι αγώνες μας πρέπει να συνδεθούν με την αντικαπιταλιστική προοπτική. Για να μένουν παρακαταθήκες πρέπει να γίνονται βήματα στη συνείδηση, να «στρατεύονται» δυνάμεις όχι μόνο στην πάλη ενάντια στο νόμο ή την κυβερνητική πολιτική

αλλά και ενάντια στο εκμεταλλευτικό σύστημα. **Να αναδεικνύουμε ότι η πηγή όλων των δεινών, είναι η πολιτική της κυβέρνησης και της ΕΕ, η βαθιά συναίνεση των άλλων αστικών πολιτικών δυνάμεων (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ που ήδη έχει δηλώσει ότι θα το ψηφίσει), ο καπιταλισμός και οι κρίσεις που γεννά και ότι η μόνη οριστική λύση για να υπερβούμε τη σημερινή κατάσταση είναι ο πολιτικός αγώνας για ρήγματα στην αστική πολιτική, για σύγκρουση με τις βάσεις της και η προοπτική της αντικαπιταλιστική επανάσταση και η σύγχρονη κομμουνιστική προοπτική.** Ούτε η άρνηση των πολιτικών στόχων (όπως η απειθαρχία/ ρήξη με την ΕΕ), ούτε η παραπομπή τους σε μια άλλη εξουσία απαντάνε στις ανάγκες της πάλης σήμερα.

Κοινή ανατρεπτική δράση της μαχόμενης αριστεράς και των δυνάμεων του αγώνα!

9. Καλούμε όλες τις δυνάμεις να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων και να μην περάσουν τον πήχη από κάτω όπως δείχνουν τα πρώτα σημάδια. Ήδη η ΑΡΑΣ υποτασσόμενη στους αρνητικούς συσχετισμούς δεν θέτει εδώ και τώρα θέμα κλιμάκωσης της πάλης του φοιτητικού κινήματος πανελλαδικά, όπως φάνηκε από τις προτάσεις της στις συνελεύσεις σε Ρέθυμνο και Ηράκλειο τις πρώτες μέρες και εγκλωβίζεται πολιτικά σε μια επιχειρηματολογία στενής υπεράσπισης του άρθρου 16 με όρους υπεράσπισης του αστικού συντάγματος. Από την άλλη το ΚΚΕ και η ΚΝΕ (με την ΑΡΙΣ να έχει γίνει ουρά χωρίς καμία κριτική και σχέδιο) έχουν μεγάλες ευθύνες για την κατάσταση του κινήματος όντας πρώτη δύναμη εδώ και δύο χρόνια. Τρανταχτό παράδειγμα η αρνητική κατάσταση που επικρατεί στους φοιτητικούς συλλόγους της Πάτρας και η ανάθεση που έχει καλλιεργηθεί σε όλο το κίνημα της πόλης. Έχουν επίσης μεγάλη ευθύνη γιατί δεν κινητοποιούν τις δυνάμεις που έχουν εντός του εργατικού κινήματος, δεν θέτουν εδώ και τώρα θέμα πανεργατικής απεργίας αλλά προτείνουν «απεργιακή κινητοποίηση» τέλος Φεβρουαρίου(!), μακριά από την ψήφιση του νομοσχεδίου, άρνηση για απεργία στην ΟΛΜΕ. **Η ανάπτυξη κατακερματισμένων και χωρίς συντονισμό μεταξύ τους αγώνων εξυπηρετεί μόνο την κυβέρνηση Μητσοτάκη για να περνάει την πολιτική της χωρίς ενιαία αντίδραση απέναντί της.**

10. Να πάει ο αγώνας μέχρι τέλους και αποφασιστικά! Επιδιώκουμε την κλιμάκωση των κινητοποιήσεων, των καταλήψεων και των συνελεύσεων σε όλα τα ιδρύματα της χώρας. Με γραμμή σύγκρουσης με «θεούς και δαίμονες» του συστήματος, με όλο το νομικό οπλοστάσιο του κράτους, με τις κυβερνητικές απειλές απέναντι στις καταλήψεις, την

πανεπιστημιακή (και μη) αστυνομία, με τους πρόθυμους κοντυλοφόρους των ΜΜΕ που είτε συσκοτίζουν είτε διαβάλουν τους αγώνες των φοιτητών, το καθηγητικό κατεστημένο που «βάζει πλάτες» στην αναδιάρθρωση κλπ.

Η σύγκρουση ξεκίνησε και θα κρατήσει καιρό!

Με ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ - ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ - ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ βαδίζουμε ξανά στο δρόμο της φωτιάς!